

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 669/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA – JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/6/2022-345 z 28. júna 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/5/2023 z 22. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. mája 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Navrhujú tiež, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu a krajskému súdu obnoviť stav pred porušením práv sťažovateľov a priznal sťažovateľom náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/323/2013 sa sťažovatelia podanou žalobou domáhali proti žalovanému určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom č. k. 3C/323/2013-291 z 23. júna 2021 žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný splnil podmienky vydržania dotknutých pozemkov v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka, t. j. bol oprávneným držiteľom predmetných pozemkov po dobu 10 rokov. Jediným dôkazom, ktorý mal spochybniť

splnenie podmienok vydržania bol list z 28. februára 2009, ktorý okresný súd posúdil ako nespôsobilý narušenia dobromyseľnosti žalovaného.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľom v rozsahu 100 %. Po preskúmaní veci na základe podaných odvolaní dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, pričom s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal. Krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom, podľa ktorého boli splnené všetky podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním na strane žalovaného, a to aj za situácie, ak by existovali pochybnosti o dobromyseľnosti nadobudnutia predmetných nehnuteľností právnym predchodcom žalovaného, keď okolnosťou, ktorá spôsobila dobromyseľnosť vstupu do držby týchto nehnuteľností a ich užívania počas celej vydržacej doby, bola darovacia zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného a žalovaným, pričom v tomto kontexte skúmanie dobromyseľnosti na strane právneho predchodcu žalovaného nie je právne významné. Krajský súd uviedol, že sťažovateľom sa nepodarilo preukázať, že žalovaný nebol dobromyseľný pri užívaní dotknutých nehnuteľností. Krajský súd ďalej dôvodil, že jediným dôkazom, ktorý mal spochybniť splnenie podmienok vydržania, bol list sťažovateľa z 28. februára 2009 adresovaný žalovanému, ktorého prevzatie však žalovaný poprel a navyše tento list ani nebol spôsobilý svojím obsahom narušiť dobromyseľnosť žalovaného, keďže v ňom sťažovateľ neuviedol žiadne konkrétne, na základe ktorých by mohol žalovaný nadobudnúť reálnu pochybnosť, že jeho držba je oprávnená, a tým stratiť dobromyseľnosť. Navyše ak objektívne žalovaný vstúpil do držby predmetných pozemkov z titulu písomnej darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený, na predmetných pozemkoch stojí rodinný dom, v ktorom žalovaný žije a ktorý tam stojí viac ako 40 rokov, a nebol účastníkom akýchkoľvek sporových konaní vyvolaných žalobcami, ktorých predmetom by boli sporné pozemky. Z obsahu listu vyplýva predovšetkým záujem žalobcu riešiť susedské vzťahy, ako napríklad odvodnenie, presakovanie vody, padanie omietky a pod. Krajský súd dodal, že samotný žalobný petit predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby, keďže sa ním sťažovatelia domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v podieloch nezodpovedajúcich podielom zapísaným pri pôvodnej pozemnoknižnej parcele. Nevykonanie navrhovaných dôkazov súdom prvej inštancie odvolací súd nevyhodnotil ako odňatie možnosti konať pred súdom, keďže otázky, ktoré žalobcovia návrhmi chceli vyriešiť, neboli pre posúdenie veci potrebné.

4. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. K uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý videli v nevykonaní navrhnutých dôkazov a zamietnutí žaloby z dôvodu nesprávneho žalobného petitu, najvyšší súd vo vzťahu k časti nesprávnosti žalobného petitu dal za pravdu sťažovateľom, keď uviedol, že záver krajského súdu nie je správny a nezodpovedá ani žalobnému petitu, avšak zároveň dodal, že tejto dovolacej námietke by bolo možné vyhovieť iba vtedy, ak by práve táto skutočnosť predstavovala výlučný dôvod, pre ktorý nebolo ich žalobe vyhovieť. Okresný súd však žalobu zamietol z dôvodu nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam z titulu vydržania, s čím sa krajský

súd stotožnil a nesprávnosť žalobného petitu ako dôvod na zamietnutie žaloby uviedol len navyše. Odôvodnenie nevykonania navrhovaného dokazovania okresným súdom a krajským súdom vyhodnotil najvyšší súd za dostatočné a po vecnej stránke správne a predovšetkým súladné so zákonom, preto postup súdu prvej inštancie (či prípadne odvolacieho súdu) vyhodnotil ako nespôsobilý zasiahnuť do práva sťažovateľov na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ uplatnil aj dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dôvodiac odklonom právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021, v zmysle ktorého sa podľa názoru sťažovateľa preferuje zdržanlivý prístup pri ochrane dobromyseľného nadobúdateľa a presadzuje ochrana vlastníka. Poukázal na to, že súdy oboch stupňov sa priklonili k dobromyseľnosti žalovaného a neskúmali splnenie podmienok na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním u právneho predchodcu žalovaného. Najvyšší súd sa nastolenou právnou otázkou zaoberal vyčerpávajúco v bodoch 33 až 52 so záverom, že v danej veci obstoja skutkové a právne dôvody preferencie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti pred princípom „*nemo plus iuris*“, na ktorý poukazovali sťažovatelia, a to z dôvodu, že v posudzovanej veci bol žalovaný úspešný z dôvodu, že svoje vlastníctvo nadobudol originárnym spôsobom a pri takomto spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva je právne bezvýznamné spochybnenie vlastníckeho práva predchádzajúcich vlastníkov, resp. držiteľov, keďže originárne nadobudnutie hojí právne vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. Najvyšší súd tiež konštatoval, že v posudzovanej veci sa súdy na základe zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania neodklonili od všeobecných právnych východísk pri interpretovaní sporu „*bona fides*“ s poukazom na skutočnosť, že zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné. K sťažovateľkou uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý videla v odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 5Cdo/159/2010, namietajúc nesprávne právne posúdenie doručenia listu z 28. februára 2009 žalovanému, najvyšší súd uviedol, že v prípade dovolacieho prieskumu by v danej situácii mohlo zo strany súdov nižších inštancií dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu iba za situácie, ak by dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že predmetný list nebol žalovanému doručený, avšak je nepochybné, že súdy nižších inštancií sa obsahom predmetného listu zaoberali tak, ako keby došlo k jeho doručeniu, a dospeli k záveru, že predmetný list nemohol narušiť dobromyseľnosť žalovaného. Uvedeným postupom súdov nižších inštancií teda nemohlo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uplatneného sťažovateľkou, ktorým zadefinovala právnú otázku v znení, či vydržacia doba plynie už od momentu uzatvorenia zmluvy alebo až od momentu právoplatného povolenia vkladu vlastníckeho práva, najvyšší súd uviedol, že ak by aj vydržacia doba začala plynúť od povolenia vkladu vlastníckeho práva 25. augusta 2000, uplynula by 25. augusta 2010, pričom sťažovateľ námietky proti vlastníckemu právu žalovaného uplatnil prvýkrát podaním žaloby 16. augusta 2011. Takto nastolenú otázku vyhodnotil ako akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že otázka nastolená sťažovateľkou v dovolaní nemá v okolnostiach daného sporu znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

II. Argumentácia sťažovateľov

5. Proti napadnutým rozhodnutiam podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:
- a) Najvyšší súd napadnutým uznesením nenapravil závažné pochybenia odvolacieho súdu. Krajský súd a najvyšší súd poskytli ochranu postupu, v ktorom boli sťažovatelia pozbavení svojho vlastníctva k nehnuteľnostiam, a to všetko na základe takých úmyselných konaní, ktoré sú nečestné a v rozpore so zákonom.
  - b) Najdôležitejšou právnou otázkou, ktorá mala byť vyriešená v súdnom konaní pred všeobecnými súdmi, bola tá, či je dôležitejšia ochrana vlastníctva alebo ochrana dobromyseľného nadobúdateľa veci, pričom v dotknutom súdnom konaní konajúce súdy chybné označujú žalovaného „dobromyseľným“. Podľa mienky sťažovateľov žalovaný nikdy dobromyseľný nebol, čo vyplýva z vykonaného dokazovania.
  - c) Ani krajský súd, ani najvyšší súd sa nezaoberali nadobudnutím vlastníckeho práva právnym predchodcom žalovaného, pričom tento nedostatok na strane vyhodnocovania skutkových zistení je taký závažný, že podľa názoru sťažovateľov je sám osebe dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie.
  - d) Nesúhlasia s názorom najvyššieho súdu, že vydržanie vlastníckeho práva je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníctva, a teda nie je dôležité to, čo bolo pred okamihom vydržania.
  - e) Zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu bolo odignorované, že držiteľ musí byť dobromyseľný v tom, že mu vec patrí „so zreteľom na všetky okolnosti“, čo v prejednávanom prípade nebolo splnené, keď samotné okolnosti vyhlásenia právneho predchodcu žalovaného o vydržaní vlastníckeho práva a následný úkon vydržania (notárska zápisnica) svedčia o tom, že už na počiatku tohto procesu je klamstvo. Poukázali na to, že [REDAKOVANÉ] ako právny predchodca je otcom žalovaného, teda ide o blízke osoby v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka.
  - f) Dovolací súd a pred ním aj odvolací súd chybné a *de facto* protiústavne vyhodnotili list sťažovateľa z 28. februára 2009 adresovaný žalovanému ako nespôsobilý svojím obsahom narušiť dobromyseľnosť žalovaného.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy napadnutým potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľov.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

7. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľov napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam

a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. napr. I. ÚS 603/2022).

8. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovatelia aj využili. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľov zaoberal, ich dovolacie námietky preskúmal a následne vyhodnotil aj vecne (pozri body 33 až 64 napadnutého uznesenia).

9. Dovolacia argumentácia sťažovateľov bola v zásade totožná s ich sťažnostnou argumentáciou v konaní pred ústavným súdom (nesprávne právne posúdenie veci). Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľmi vznesenými dovolaciami námietkami zaoberal a rozhodol o nich, nie je vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu daná prieskumná právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021, I. ÚS 411/2022, I. ÚS 150/2023).

10. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľov uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

12. Ústavný súd pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 zákona o ústavnom súde obsahovať aj konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

13. Ústavný súd konštatuje, že v predloženej ústavnej sťažnosti sťažovateľov absentuje relevantné odôvodnenie vo vzťahu k námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov, osobitne vo vzťahu

k uzneseniu najvyššieho súdu, je v zásade len strohé tvrdenie o tom, že napadnutým uznesením najvyšší súd „nenapravil závažné pochybenia odvolacieho súdu“ a poskytol „ochranu protiprávnej strate vlastníckych práv sťažovateľov“, čo má byť aj dôvodom porušenia označených práv sťažovateľov. V ústavnej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažovatelia neuvádzajú žiadne konkrétne argumenty svedčiacie o tom, že uznesenie najvyššieho súdu by malo predstavovať neoprávnený zásah do ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čiže do ich práva na spravodlivý proces. Sťažovatelia v rámci svojich tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti v zásade nerozlišujú medzi jednotlivými napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ale vyjadrujú všeobecnú nespokojnosť s výsledkom príslušného súdneho konania a spoločne krajskému súdu a najvyššiemu súdu vyčítajú, že sa nezaoberali nadobudnutím vlastníckeho práva právnym predchodcom žalovaného a nesprávne posúdili dobromyseľnosť žalovaného ako držiteľa, čím im mala byť odopretá spravodlivá ochrana ich práv.

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybníť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti opakujú výhrady, ktoré už uplatnili pred krajským súdom a rovnako najvyšším súdom, a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti nepredložili konkrétnu argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Prevažná časť ich argumentácie je len opakovaním argumentácie uvedenej v dovolaní a predtým v odvolaní, čím stavajú ústavný súd do pozície ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá by mala opätovne posudzovať rovnaké námietky. Takéto postavenie ústavnému súdu neprináleží. Ústavný súd nie je opravnou inštaláciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

15. Takéto odôvodnenie ústavnej sťažnosti tak nemožno považovať za splňajúce podmienky § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Keďže ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu na začatie konania, avšak nie samotnej podstaty návrhu (mutatis mutandis I. ÚS 155/2019, III. ÚS 87/2019 či II. ÚS 423/2011).

16. Už len nad rámec ústavný súd dodáva, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení postupne zaoberal všetkými troma dovolacími dôvodmi, ktoré v dovolaní sťažovatelia uplatnili, teda dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľov z dôvodu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol (pozri bod 3 tohto uznesenia). Svoju úlohu dovolacieho súdu posúdiť, či v dotknutom prípade boli dané sťažovateľmi uplatnené dovolacie dôvody, si tak najvyšší súd nepochybne splnil.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti je potrebné v zmysle § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde už v rámci predbežného prerokovania odmietnuť, keďže nemá náležitosti ustanovené zákonom.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu